

LA SENYERA FEDERAL

PORTA-VÈU DE LA JOVENTUT REPUBLICANA FEDERAL

Any III

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
August, 14, baixos
No responem dels articles firmats.

Tarragona 18 de Juny de 1909

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya y Nacions ibèriques,
trimestre. . . . . 1'50 ptas.
Extranger. . . . . 2'00 »

Nom. 39

La qüestió d' arcalde justicia: QUE L'ARCALDE DE TARRAGONA SIA A GUST Y SATISFACCIÓ DEL POBLE TARRAGONI.

Una idea
Pera el primer de Juliol deuen constituirse els nous Ajuntaments y ab aquesta constitució vindrà la designació d' arcalde. Tarragona, la majoria, la immensa majoria, del poble Tarragoní no vol la continuació al cap del nostre Ajuntament del que avui es arcalde en propi'at, y els moments son curts, la data se acosta.

Hem de ser quelc m. Hem de intentar quelcom pera impedir que en el primer sitial de l'administra ió ciutà lana s' hi senti un home que no mereixi d'un simpatia popular.

En aquest sentit, LA SENYERA FEDERAL, deixantse de retòricismes que a res pràctic condueixen, ve a exposar a la consideració de tots els tarragonins, de tots els aimants del engraudiment de nostra ciutat, una idea.

Els nous regidors han elevat un missatge al president del Consell de Ministres al objecte de reabrir que l' Arcalde nou sia a gust del poble. Els regidors nous representen la voluntat de Tarragona es ben cert y positiu pero els regidors nous únicament son dotze: es precis que el dijous vinent, festivitat de Sant Joan o el diumenge dia 27 del actual, els locals de les entitats adherides a la Candidatura Popular, se converteixin en col·legis electorals ont vagin a dipositar la seva firma, tots els ciutadans majors de vinticinc anys, en l' altre missatge que tot el poble de Tarragona en pes ha d'elevar als poders de la Nació pera conseguir lo que es de raó y

que l'ARCALDE DE TARRAGONA SIA A GUST Y SATISFACCIÓ DEL POBLE TARRAGONI.

Si accepteu l'idea, a treballar per la seva realisació; si no la accepteu sofriu les conseqüències; si'n teniu un' altre de millor a exposarla desseguida, a discutirla y a realisarla.

La salut de Tarragona reclama el cuidado de tots els seus bons fills.

Del Mestre

Los conciertos económicos

Según leemos en *El Imparcial*, se ha concebido en Barcelona la idea de un acuerdo económico con el Estado para la imposición y cobranza de todos los tributos. De proyecto antinacional la califica el citado periódico; y nosotros sinceramente la aprobamos y aplaudimos.

Idea es que ocupó ya las Cortes de Cádiz. A todas las provincias se trató entonces de confiar la imposición y la cobranza de las contribuciones que cada una considerase necesarias para satisfacer la cuota que le corresponde. La idea, aunque no prosperó, tuvo ardientes defensores y trajo como medio conciliatorio que las provincias pudiesen intervenir en todo lo que á la recaudación de impuestos se refiere.

El año 1841 Navarra hizo con el Estado un concierto económico de la índole del que hoy se dice que Barcelona desea. Navarra se comprometió á pagar anualmente una cuota fija quedando en libertad de recogerla por los medios que estimase convenientes. Ahora mismo todas las Provincias Vascas cobran como quieren lo que al Estado han de satisfacer, ya por contribución territorial, ya por otros impuestos.

¿Qué tiene esto de antinacional? El Estado distribuye anualmente sus gastos entre todas las provincias, no entre todos los Municipios, ni entre todos los ciudadanos; ¿qué inconveniente ha de haber en que cada provincia los cubra por medio de los tributos que considere más adecuados á su carácter, sus costumbres y su especial riqueza? El Estado, por lo difícil y costoso que le es el cobro de

las contribuciones, lo confió durante mucho tiempo al Banco de España, que, si hoy no lo tiene aún, es porque lo renunció en vista de las dificultades que le ofrecía. ¿No habría de ser más fácil la recaudación confiada á las provincias? Sería no sólo más fácil, sino también menos costosa máxime si á la facultad de recaudación anduviese unida la de elección é imposición de tributos.

Lo que no se puede en modo alguno consentir, es la cuota fija. No siempre son los mismos los gastos nacionales, y no hay razón alguna para que una provincia, con menoscabo de las demás, pague menos de lo que en el reparto le corresponde.

Nosotros los federales, en esto como en todo, seguimos nuestro sistema. Queremos que el Estado viva, en lo posible, de rentas propias. Suyas consideramos la de Aduanas, la de Correos, la de Telégrafos, la de sus propiedades y derechos, la de sus establecimientos de enseñanza, la de las obvenciones de los consulados, la del descuento sobre sus propios valores y de los sueldos que paga. Lo que falte para cubrir los gastos nacionales, queremos que se lo reparta entre las regiones, según su población y su riqueza. Libre queda luego cada región para recaudarlo como mejor le parezca.

Por nuestro sistema, cada región puede, así para sus gastos como para los nacionales, elegir su régimen tributario: imponer el capital ó la renta; atacar la producción ó el consumo; hacer las contribuciones proporcionales ó progresivas; adoptar la declaración ó la investigación para conocer la riqueza de cada contribuyente; cobrar por administración ó por arriendo.

¿Qué mal habría en que fuesen distintos los sistemas tributarios? ¿En qué perjudicaría la variedad, si por los sistemas todos recogiese el Estado lo que necesitase para cubrir sus obligaciones ordinarias y extraordinarias? El Estado no acierta en la tributación á salir de sus viejos cauces: es muy probable que las regiones libres, abriesen nuevos y desconocidos rumbos, y hallasen reglas más acomodadas á la razón y á la justicia.

Nuestros periódicos, y en general nuestros políticos, confunden la unidad con la uniformidad, y lo querrían todo uniforme. Es preciso que se desengañen: la uniformidad es la servidumbre.

E. PI Y MARGALL.

Som els mateixos

Densá de les últimes eleccions municipals en que triomfà la candidatura filla de la voluntat de tot el poble, que si alguna vegada algú ha dit que si nosaltres havíem claudicat dels nostres ideals per haver anat a la conquesta del Municipi ab altres persones que tal vegada llurs idees serán diametralment oposades a les nostres, sempre, sempre els hi hem contestat ab aquella serenitat que engendra la convicció:

—No, us enganyeu; nosaltres som els mateixos! Els ideals nobles y humans que professém, tan inculcats están en nostres cervells avui com ahir y per defensarlos y propagarlos, igualment disposats estavem ahir com avui, y demà ho estarém encara mes que lavui y que ahir.

Verdaderament. No sabém veure el perque, per colaborar en una obra de patriotisme local tots els tarragonins que de veritat estimém a Tarragona, hagin hagut d' alterarse en lo mes mínim els nostres pensaments.

Pera realisar aquest acte de sanejament, varen ajuntarse y ajudarse els tarragonins verdaders, sens mirar els seus ideals polítics, que al Ajuntament s' hi ha d'anar a administrar y no a fer política. Y fins suposant que 's repartiren per parts iguals els llocs dels candidats entre els diferents partits polítics que prestaren la seva cooperació a la candidatura popular, hem de caure en la ridicolesa de creure que nosaltres y sols nosaltres erem els designats per a ocupar tots els llocs vagants del Municipi, per creure que entre nostres adversaris polítics no hi ha persones digníssimes, tan com ens creíem ho son nostres correligionaris, pera exercicir uns càrrecs que 'l poble es el que mana als seus fills pera desempenyarlos?

Federais erem y federales som y serém. Tenim fe en el triomf de Tarragona y triomfá. Per aixó hi ajudarem ab totes les nostres forces al triomf de la candidatura popular, que era la que entranyava la voluntat de tot el poble. El nostre cor ens donava confiances y el cor mai se l' ha de desobeir, qu'ell no'ns enganya mai.

Som els mateixos; serém els mateixos quan els nous regidors s' hagin posessionat dels seus càrrecs. Per aixó tindrem també pera ell's, díguine com vulguin unes paraules de censura si els seus actes els ne fan mereixedors, com també sabrémos aplaudir als que se'n fassin dignes de lloa.

"El País"

prenen el pèl al poble

No som nosaltres dels que prenem els pensaments fets com acostumem en les prendes de vestir. Partim del principi de que cada home deu fer us de totes ses facultats y comensem pera movilizar nostre intelecte persuadits de que al ferho a mes de exercir un dret satisfem un deber. Y si així no obressim ens creuriem que som indignes de nomenarnos homes conscents.

Per això moltes vegades ens hem de posar a riure fortament al veure que personnes que volen portar la batuta de la opinió republicana nacional fan unes piruetes tant descomunals, descarrilen tant extraordinariament de la llògica que, com dihem mes amunt esclatén en una forta riallada.

Fem memoria. Erem xavals que ja batagava nostre cor impulsat per sentiments de fraternitat universal y que nostre intelecte s'asimilava 'ls ideals d' emancipació social. Per això nostres gestes han format part de toutes les gestes que homes liberals feren. Natural, que dintre nostre d'accio, Recordo encara «La Federación Revolucionaria» y la propaganda que llurs inspiradors feren. Allavors els tres leaders, Lerroux, Blasco Ibañez y Soriano demanaren al Congrés dels Diputats que concedís dietas als que formaven part de la Cambra Popular. No cal dir que tots els verdaders liberals aplaudirem l'iniciativa y sentirem en l'ànima que la demanda fos desestimada.

Fins aquí res. Pero ara en el Congrés uns Diputats han demanat també lo de les dietas, y com abans els elements liberals han aplaudit la iniciativa sense mirar lo qui la feia. Però surt *El País* de Madrid y descobreix el Mediterrani, es dir descobreix—ja's es descubrir ja!—que 'ls iniciadors son els Diputats solidaris y sense reparar lo que ahir aplaudia avui desaprova pel sol fet de que els que demanen avuy les dietes son representants de Catalunya en el Congrés.

No 'ls sembla que semblant acció es fa digne del menys-preu dels verdaders republicans? Es que ignora *El País* que en verdader regim liberal y democràtic deuen cobrar sou els que elaboran les lleis? Si ho creu així, a que vé aquesta suma de reticències contra 'ls dignes representants de Catalunya? Ja així no ho creu perque no combatía a temps als leaders de la ja difunta «Federació Revolucionaria» que se anticiparen a fer la mateixa proposta?

Vergonya ens fa que professionals de la ploma republicana caiguin en tant greus contradiccions. Nosaltres, que quan escribim ho fem robant temps al descans a que tenim dret, som mes conseqüents en nostres idea's y si escribim es pera ensenyar lo poc que sabém al poble, no ho fem com los de *El País* que sembla que ho fassí pera pendre 'l pèl al poble que creu encara en redemptors so-

miats y posa la confiança en homes molt apropiats per comediants.

V. SOLANELLES.

Riudecols 14 Juny 1909.

Las Mujeres

(Acabament)

Llega el moment en que se ven; él aparece con el cabello chamuscado; sus manos están marcadas por el incendio, y su rostro señalado por el humo; lo siguen las bendiciones de la multitud enternecida y la gratitud inmensa y eterna de una madre.

Ella resplandece con todos sus encantos.

Se miran, se contemplan y se adivinan.

Ella dice: «¡Qué bueno es!» y él exclama: «¡Qué hermosa está!»

¿Cuál de los dos es mejor?

Mujeres! Sólo llegáis á ser malas después de haber tratado mucho á los hombres.

Para que llegueis á ser la admiración, el encanto y felicidad de los mismos que os desprecian.

¿Cuántas veces la mano del hombre salva á la mujer de la perdición y de la ignomia?

Y cuántas veces no nos devuelven ellas la virtud, la esperanza y felicidad!

Lo digo con franqueza: yo desearía ser mujer, si no perdiera al serlo, el dulce privilegio de admirarlas y quererlas.

JOSÉ SELGAS.

(De *l Nuevo Régimen*.)

Don Francisco Pi y Margall

Barcelona trata de honrar á este su egregio hijo, preclaro ciudadano que tanta prez le dió con sus altos pensamientos de filósofo, sus aptitudes de estadista y sus virtudes de hombre pobre, abnegado y amante de las delicias de lo íntimo é inefable de la familia y del hogar.

Era un catalán fervoroso del cuito de su tierra, sin dejar de ser buen español en toda la extensión de la palabra; y era ademas un patriota de todas las naciones, porque era entusiasta partidario del aumento de bienes y de felicidad de la humanidad en su conjunto.

Barcelona se propone, en nombre propio y en el de España entera, erigir un monumento al insigne Pi y Margall. A este fin se ha constituido allí una comisión presidida por el alcalde de la ciudad Condal, que tendrá á su cargo llevar á la práctica el pensamiento, per medio de una suscripción pública.

Y sucede que esos propósitos y esas listas de donantes, y ese movimiento de simpatia y admiración, han repercutido en esta República, merced á la delegación que de sus deseos y de su cometido de propaganda y recaudación la comisión ca-

talana iniciadora y gestora, ha hecho en la persona del Dr. Sr. Don Francisco Suñer y Capdevila, que se ha apresurado á constituir una subcomisión hispano catalo-uruguaya que secunde el proceso de adhesión y recaudación que la otra matriz realiza allende el Atlántico. Ha sido tan afortunado en su labor nuestro paisano el Sr. Suñer, que en breves días ha logrado juntar un importan'e número de les tres precedencias que le ayuden á la empresa; é interesa al elemento oficial, hasta el punto que la Cámara de Representantes ha decidido ya contribuir á la suscripción con la suya de 1.000 pesos.

En estos momentos es un asunto del dominio público, es un suceso que ocupa y preocupa á la opinión en general y da lugar á que en todos los centros y en todos los círculos se comente el hecho; á que en todos lados se hable con encomio de la eminente personalidad de Pi y Margall.

En estas circunstancias sería una imprudencia y una extrañeza que el «Centre Catalá» de Montevideo permaneciera silencioso ante el concierto de voces que al unisono celebran estos días las glorias del ilustre catalán, prócer ecclésio, ya que no de esas estípites que todo lo fundan en los textos de los pergaminos, de *sas otras* que apoyan su importancia en la personal valía, de la que arranca de los propios actos y merecimientos.

Por esto hemos decidido, ya que otros más indicados no lo hagan, y aparte de la manifestación oficial que tal vez la Junta Directiva, Comisión del periódico redacten, á escribir por nuestra exclusiva cuenta estas cuartillas, que, sin embargo, podrán ser expresión y trasunto del sentir general del «Centre Catalá» en ese carácter de colectividad.

Toda sociedad que como la nuestra, está formada ó basada en la sola condición de identidad de origen, con prescindencia de conformidad de opiniones políticas, filosóficas y religiosas, cuando se ocupa en juzgar á un hombre, de encomiarlo y esclarecerlo, no puede ni debe hacerlo concretamente en ninguno de los tres aspectos de filósofo, de estadista ó de creyente ó descreído, con la decisión que le sería lícita á un centro constituido especial y únicamente por afines ó partidarios de las ideas profesadas por la persona ensalzada.

Pero, afortunadamente, en el espíritu y en la forma de los hombres que han descollado en algún ramo ó en muchos ramos del saber ó del hacer humanos, existen condiciones, hechos y circunstancias que, aparte de sus teorías y especulaciones, los hacen eminentes por su carácter, su sinceridad, su patriotismo, su lealtad, por la profundidad del saber, la brillantez de su elocución, por sus méritos literarios, sus almas de artista; por su caridad ó altruismo; por un conjunto de esencias y excelencias intrínsecas é intimas, que aúnan los pioneros, en lo demás disconformes, de los individuos de una agrupación formada de elementos heterogéneos en el pensar y creer, y así logran prorrumpir en una aclamación única

y bien trabada.

Por cuya razón cabe que el «Centre Catalá», con ocasión á motivo de la presente remembranza y eternidad *commemoratiromonumental*, una su voz al coro, emita también su opinión y entone el correspondiente himno. Y en su consecuencia, bueno será que alabe las iniciativas de la Condal ciudad, y declare á don Francisco Pi y Margall digno del honor que se ha de tributarle. Y si lo afirmaremos por nuestra cuenta,

Más, mientras no se nos contradiga nos forjaremos la ilusión de que interpretaremos el común sentir de la sociedad.

Y así diremos en nombre de la misma, y en el nuestro propio, que el festejado con honras y distinciones póstumas es una figura relevante, un carácter y un modelo. No nos proponemos biografizar al incóito español, nacido en Cataluña. Solo nos proponemos poner en evidencia razones en que nos apoyamos para consignar las tres afirmaciones que anteceden; lo cual efectuaremos en números próximos.

Jose Torres Argullol.

(De *El Eco del Centre Catolá* de Montevideo.

Plecs y esquinsades

La Reconquista que a falta de material (que cou?) torna a insistir en lo del discurs presidencial, Jocs Florals d'arrers, ens tra en cara que nosaltres publicarem setmanalment un article del malograt mestre en Francesc Pi y Margall.

La Reconquista no publica setmanalment una carta del seu estimat R. per que no la reb, pero com En Pi y Margall escrigué durant sa vida molt y molt bò, per això els qui tenim l'honor de seguir les seves doctrinas corresponem an aquest honor difundint arreu y constantement el fruit de la seva tasca y deixant, en no poques ocasions, altres articles en cartera.

Deiem y repetim que comparat el discurs presidencial últim amb altres anteriors s'hi veia una gran diferencia y com que aquesta comparació nosaltres ja la hem feta per això pregavem a *La Reconquista* que també la fes ella aquesta comparació y en deduigués les conseqüències.

Tampoc nosaltres hem pretés mai sentar plassa de crítics, pero si que en nostra missió informativa, procurem traduir fielment la impressió pública de les coses y dels fets, sense mirar si els altres periódics diuen això o allò, per que no hem de rendir culte á conveniences de ningú.

Que al dirí el enemiga de la llibertat no ferem dis inció entre la qu'es filla del Evangelí y la que ho es de la Revolució. (ab majúscula, senyors de *La Reconquista*) No tenim que ferli mes que una pregunta:

De quina llibertat s'apropiten vostès pera fundar cassinos y periódics, de la filla del Evangelí o de l'altre?

En quant an aquells que feien tancar la porta debien saber de memoria el «Refranero de Castilla».

D Joan els dissaptes te un humor de mil diables.

Es natural. El dia que tothom cobra an ell no li presenten mes que comptes.

Per això els diumenges aboca la seva bilis demunt de les quartilles y surten les planes com a verdaderes cloaques de una ciutat modelo, com la nostra.

Els dicleris tenen tota la fotor del mes infecte estable, pero com que aquí tots ens coneixem ens tapem el nas y ens posem a riure.

Don Cuan, Don Cuan no l'anoques que los pesares l'engrecan.

En Fernandet, es l'home de la vida.

Ell sab mes que Lepe, Brijan y els set sabis de Grecia.

Ara ha descobert que tots els matiners que agafan els de la ronda son de la Popular.

Sabiem que tenias nas, pero la veritat no creiem que tinguessis tan poca punta ni tu n'il nas.

Això si ho contestis als ceguets de la murga bueno, pero als tarragonins? Que no veus que't coneixem massa?

Plega'l ram que no sirves pera astróleg.

Martinez està d'allò mes enfadat, ab la Junta de Reformes Socials pel rapapolvo que li han donat ab motiu dels castells.

Si vol creure el nostre concell, un altre cop que puig ell d'enxaneta y aixis logrará dos coses: ser home d'altura y evitar que li donguin cap pebre.

Oh! el descans dominical!

Ens ha fet mudar molt la nostre manera de pensar aquesta llei.

Per ella hem arribat a comprender que es una necessitat grandíssima que els estanços estiguin oberts y les carnicerías tancades.

Si un home s'posa repentinament malalt y se li ha de fer caldo se mata un ci-garret de sis y el caldo es de lo mes alimentós.

Si un pobre captaire que no s'ha desdejunt arreplega a les tres de la tarda cinc céntims pot comprarse una capsula de mistos en còrtes d'un llonguet y el efecte es el mateix.

De casos d'aquests un cabás plé.

Oh sabia previsió humana.

El Diario del Comercio ha publicat una cosa. No sabem si dirli article o que pero ni la gent sensata ni nosaltres li hem donat cap importància.

Y tan de soroll que ell creia que mouria? Pobre!

R. I. P.

Y va de quanto:

En una ciutat hi havia dotze homes que no's cuidaven mes que de la seva feina, tothom sabia qu'eren honrats a carta cabal ab tot y professar diferents idees.

Un jorn els tragueren de la seva tranquila llar pera portarlos al Concill municipal y una vegada nomenats el primer titol que adquiriren sabem qui va ser?...

No taquem la nostra ploma.

Un senyor que escriu els «Cabos Suelos» de La Reconquista y que com ell mateix confessa te l'estómag per demunt del cap, se permet aludirnos ab motiu d'unes cartes que diu haver rebut, dient-nos que les bromes no son proyes.

Si hem tractat en broma algun asumpte sempre hem estat dispossats a donar proves de lo que hem dit y afirmat, per lo tant... guardi les postres per

los seus churumbeles y s'ahorrará algun cuarto y más de cap.

Vol proves d'aquesta broma?

Aquell del Serrallo ha promés un destino fics a un ex-emplet de la casa perra'l dia que torni a encarregarse del mando.

Que serà molt aviat això?

Veusaqui que una vegada—y no va de quanto—el divertit Diario del Comercio va afirmar, tot serio y tan segur com que l'Almirante y l'Intendente es tot una sola cosa, que nostre dignissim company de Redacció Sr. Redón era un dels qui anaven en el pescante del cotxe en que els senyors Salmerón, Cambó y altres se dirigien a celebrar un miting a Sans y foren agredits durant el camí atentant contra llurs vides, per una turba de gent, quin procés aquests dies se celebra a Barcelona.

Nosaltres, al seu temps ja li varem picar els dits al Diario, dientli que allò que deia no era veritat.

Y si l'adiari patrocinador dels consums encara no n'està convensut de la seva óptima y verídica informació, agafi els diaris d'aquests dies y veurà que En Pere Redón y Canals es el que verdaderament hi anava en el pescante d'aquell cotxe y no'l nostre company Redón.

Aveiam si ara ho haurà entès.

En Sol y Ortega encara té humor per fer xistes.

L'altre dia, despedintse den Perez Galdós, va diri: «Abrasso al futur president de la República.»

Una de dos. O en Sol es un desmemoriat o es un guassón en tota l'extensió de la paraula.

Doncs, no havíem quedat en qu'el futur president seria Don Alejandro?

Aquí, a l'enterarsen en Leroux, podrà imitar an En Narcís Serra, dientli al seu company D. Joan:

—Don Juan, que me has dado un palo con ese despiño ameno; yo te traje de hombre bueno y me has salido hombre malo!

Don Antoni Maura es l'home mes divertit del mon. Y a mes de divertit, repasat.

Quan les Corts de Madrid estan obrites, ell, desde'l banc blau, no para d'escoltar als diputats y als senadors, pera els qui té sempre un somris a flor de llabi.

Quan les Corts estan tancades, l'entreteniment de D. Antoni es pintar aquarelles, la cigonya o be un nou mapa d'Espanya.

De lo que'n resulta que'n Maura es un home felís com el nostre senyor Martínez.

Ditxosos élls, que porten camisa y l's hi pot fer guanyar quelcom en certes ocasions!

Solts y noves

Com haurán vist ja per la premsa de la localitat ha deixat de formar part de nostra Redacció l'estimat amic y correligionari En Ramón Caballé Franquet, en virtut de dimissió presentada a la Jovenut Federal.

La Junta Directiva de aquesta entitat acordá no admetreli, considerant que son atribucions de la General que es qui nomén els redactors.

Nosaltres esperem que la Junta General ratifiqui l'acord de la Directiva y que l'amic Caballé tornarà a fernes costat: cooperant ab sa valiosa ajuda a les nostres tasques.

El nou Administrador de Duanes de aquesta ciutat En Ramón de Sande Valero en atent B. L. M. ens comunica la seva presa de posesió del esmentat càrrec.

Abrahim l'atenció y ens posem incondicionalment a la seva disposició pera tot lo que redundi en benefici de nostra ciutat.

El pasat diumenge se verifica en el Patronato del Obrero l'anunciat concert pel quarteto que dirigeix En Josep Català.

No poguerem assistirhi, pero les impreseis per nosaltres rebudas son de que ho feren ab forsa afinació mereixent una ovació continuada.

Uneixin doncs el nostre aplaudiment als molts rebuts y continuin en sa tasca en be del art y pera gloria de la terra que's ha vist neixer.

En breu contrarà matrimoni, ab una distingida senyoreta de Pla de Cabra, el germà polític de nostre redactor en cap, el volgut correligionari En Joan Sans Cartaña.

En el Centre Federal s'hi celebrarà el vinent diumenge, a les deu de la nit, el acostumat ball de societat, esperantse que's veurà concorregut com els darrers celebrats en aquella casa.

Se dona com a segura l'excursió de setcents esperantistes a la nostra capital, pera'l diumenge 11 del vinent Juliol.

Se verificarà l'excursió per mar, desembarcant en el nostre port de sis a set del matí y regressant a Barcelona'l mateix diumenge a les sis de la tarda.

Visitaran els excursionistes tot quant d'antic y bò compta Tarragona, havent ja comensat a fer alguns treballs el grupu Tarragona Esperanta, a l'objecte de que's esperantistes barcelonins trobin totes les facilitats possibles en la seva visita a l'antigua Tarraco.

Degut a les actives y perseverantes gestions de nostre estimat Director el diputat a Corts per Tarragona-Reus-Falset, En Julià Nougués, la Direcció General d'Obres Públiques ha enviat fondos al Enginyer Quefe d'aquesta província per procedir al replanteig de la carretera de Pont d'Armentera a la de Tarragona a Barcelona.

El senyor Nougués, que ha demostrat sempre estar plenament identificat ab els interessos dels seus representants, està rebent ab tal motiu un sens fi de cartes y comunicacions de diferents pobles y entitats interessats en aquesta millora que tan ha de facilitar el comers de les distintes localitats a que afecta.

Nosaltres, com a companys y amics, sols li enviem una forta encaixada pera testimoniari la satisfacció que rebem a cada nou triomf seu.

Sabem que pera el dia 22 del corrent, XV aniversari de la promulgació del Programa Federal, el partit federal de Tarragona projecta la celebració d'un acte de resonància.

Reclama justament l'atenció l'aparador del acreditació industrial Antoni Budesa per haber presentat dins el ram d'ortopedia aparatos tanlisim perfeccions que's facultatius y pérts recomanen com a lo millor.

Sobresurt un artístic braguer nomenat «Reyortop» que per sa senzillesa y facilitat de mecanisme, es pot dir qu'es l'última paraula ab ortopedia.

Felicitem l'afusivament a nostre amic y acreditació industrial per son desvetllaient ab estudi tan complicat; puig saber que inclòs Alemayna no's fabrica ab mes perfecció.

Com en anys anteriors, els nacionalistes de tot Catalunya preparen pera la revetlla de sant Joan les fogueres patriòtiques.

Els de Tarragona la cremaran en la veïna muntanya coneguda per «L'Oliva.»

La festada que's prepara serà grossa, no desint en res de les anteriorment celebrades.

El dilluns d'aquesta setmana comença en l'Audiència de Barcelona el procés d'Hostafrancs, per haverse atentat contra la vida dels Srs. Cambó, Salmerón, Roca y Roca y altres que's dirigien a Sans a fer un miting electoral el mes de Abril de 1907, tres dies avans de les eleccions de diputats a Corts.

Han declarat com a testimoni un bon nombre de personalitats polítiques.

Procedent de Montevideo ont hi resideix habitualment, ha arribat a Barcelona el doctor Suñer y Capdevila, una de les personalitats de mes relleu del partit que dirigi nostre inolvidable Mestre Pi y Margall.

El doctor Suñer y Capdevila se propone passar una temporada en sa patria nativa.

LA SENYERA envia la seva respectuosa salutació a l'ilustre candidat federal solidari, que fou derrotat en les darreres eleccions de diputats de Barcelona.

El dijous passat s'inaugurà la nova entitat «Juventut de la Unió Agrícola,» ab una ben convinada vetllada literaria.

Presidia el acte el president de l'Uniò Agrícola. Feren ús de la paraula alguns socis de la «Juventut» y altres llegiren treballs humorístics y literaris, tancan l'acte el secretari de l'Uniò ab un bonic resum; tots foren molt aplaudits.

Seguidament el quadro dramàtic, interpretat ab molt bon gust «El llit del capità» y «La pubilla del barber» agradan molt y guanyantse llargs aplausos.

Acabà tan artística vetllada, ab un animat ball de societat, obsequiant a les Sres., ab un artístic pomet de flors.

La concorrença que omplia la sala sortí molt satisfeta de tan culte acte, lo que augura pera l'esmentada «Juventut» que les seves ansies de prosperar, tindrán un felis èxit.

Imp. de E. Pamies, Unió, 54

SE VENDE

Una viña con casita y cisterna á dos kilómetros de esta ciudad.

Informarán en esta imprenta.

